

23 септемврий. През нощта е навалял скрежъ Той и сега вали. Студът пронизва тънкитъ и разкъсани шинели. Той стига 25 градуса под нулата . . . Такъв мразъ не сме познавали. Всички зъзнатъ. Нѣкой засипватъ вѣченъ сънь. Огньоветъ и разгоренитъ вжглища, които вѣтърътъ разпилява изъ окопитъ, нѣматъ сила да размръзятъ тѣлата на вкочаненитъ защитници. Моитъ рже и лице сж вече почернѣли отъ мраза, това е съ всички, пушкитъ не могатъ да държатъ. А неприятелската артилерия цѣлата нощъ е бодърствувала и щомъ се разсъмна започна своята бурна пѣсенъ. Значи и днесъ тѣ нѣма да ни оставятъ на спокойствие. Решили сж на всѣка цена да ни смажатъ и ни отнѣматъ върха, когото съ толкова скжпи жертви запазихме до сега. Но дали ще имъ се удаде? Когато всички защитници бждемъ избити, духътъ ни ще застане като непробиваема стена, но пакъ нѣма да допуснемъ сърбитъ да се хиятъ съ своята победа. И въ смъртта си нѣма да позволимъ да бждемъ победени и другъ да се нарича победителъ. Отъ цѣлата позиция, нито единъ вистрелъ. Сливенци сж вкочанени отъ ужасния мразъ! Не тѣ бдятъ, тѣ чакатъ врага! Тѣ не се страхуватъ отъ него, макаръ ржетъ и тѣлата да сж почернѣли отъ ужасния студъ. Може би, тоя студъ се появи отъ нажежаването на скалитъ, отъ толкова дневното обливане съ нажеженото желѣзо на противниковата артилерия.

И природата е противъ насъ. Ние сме поставени на изпитание, но нѣма да се подадемъ и отъ тия нови страдания. Ще стоимъ на поста си. Тукъ ще умремъ. Тукъ предъ вратата на нашата скжпа родина и нѣма да пропуснемъ врага да скверни земята ни и да се гаври съ чадата й.

Азъ се надигамъ отъ мѣстото си съвсемъ неусѣтно, частъ е вече 9 и половина и артилерийския огънь на врага понамалѣ, това предвещава атака. Отъ тамъ помислиха, че сливенци сж измрѣли отъ студъ и сж унищожени отъ артилерията и ето, тѣ се надигатъ за атака, за да завладѣятъ върхътъ, който не имъ дава мира отъ толкова дни и за когото дадоха хиляди жертви.